Ч. 143. Чернівцї, вівторок, дня 14. (26.) падолиста 1895. Рочник XI.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА
на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Недїля“ виносить:
на цїлий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . — „ 85 „
для заграницї 15 рублїв або 24 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ:
у вівторок, четвер, суботу і недїлю.
Редакция і Адмінїстрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куди всї дописи адресувати належить. — Бюро редакциї отворене щодня від 8. рано до 8. вечером

ЗАМІТКИ.

—о—

До посла Романчука, голови „Народної Ради“, ставимо такі дві інтерпеляциї:

1. Длячого п. Романчук в справі послїдного всенародного віча заскочив Народну Раду своїми кроками, зробленими цїлком на власну руку? (П. Романчук попросту заявив, що в ж е порозумів ся з пп. Королем і Олесницким, щоби скликати віче, — а Народна Рада, рада нерада, щоби спасати опінїю про свого проводиря, мусїла се его заявлене приняти до відомости). Чи се так має виглядати консолїдация в найблизшім таборі народовцїв?

2. В *Батьківщин-ї* ширить п. Романчук гадку, що руский клюб у Відни не міг піднести в парляментї справи галицких виборів, а тимчасом сам п. Романчук зі своєю знаною інтерпеляциєю в справі виборів з о в с ї м д о р у с к о г о к л ю б у н е в д а в а в с я о п і д п и с и. Чому?

3. Вкінци п. Романчука і его оборонців питаємо, чи то лежить в інтересї опозицийної полїтики, щоби про руский клюб за его знаний о п о з и ц и й н и й крок (не входимо в его вартість) ширити і піддержувати викрутами сплетню про „дурнів“? Чи се приписати лише безголовости опозицінїстів, котрі не знають що хвалити, а за що ганити?

——

Майже двох цїлих місяцїв було потрібно, щоби „Народна Рада“ у Львові прийшла до пересьвідченя, що „орґанїзация“ повинна була бути першим гаслом по невдалих виборах. Не можна сказати, щоби богато членів „Народної Ради“ не відчуло зараз по виборах потреби орґанїзациї, до чого (хочемо в се вірити) бажали ужити льокальних віч; все-ж таки гасло „протест“ забрало нам два місяцї часу та ще — не дай Боже! — без нїякого хісна. Тепер львівска „Народна Рада“ видала відозву з дня 18. с. м., в котрій каже, що „виною нашого лиха, по-при дечім иньшім, єсть особливо наше роз'єднане і недостаток орґанїзациї, за чим слїдує і недостаток орґанїчної працї. Длятого сьвятим обовязком кождого честного і щирого Русина єсть причиняти ся після сил своїх до консолїдациї і орґанїзациї Русинів. Переведенє сего тяжкого але й конечного дїла взяла на себе „Народна Рада“ у Львові. Она і найбільше надає ся до того, бо має відповідний до такої цїли статут, управняючий єї до підпираня інтересів і змагань руского народу у всїх полїтичних, культурних, суспільних і економічних відносинах, має детайлїчну проґраму, прихильно приняту загалом Русинів, має наконець повагу в краю і потрібні сили (?). Отже ми і хотїли би перевести орґанїзацию таку, котра би мала на цїли не тілько акцию полїтичну, н. пр. переводженє всяких виборів, громадских, повітових, краєвих і державних, але також акцию культурну і економічну.“

„Народна Рада“ у Львові взиває всїх Русинів вступати в члени єї, „нехай концентрує всї народні сили до спільної працї“.

——

Всякий, хоч би і дрібний початок до орґанїзациї нашого народу ми витаємо і витати мем радо. Притім кажемо виразно, не завиваючи правди в бавовну, що коли клюб руских послів у Відни і евентуальний руский клюб в соймі не приложить рук до того, щоби мати за собою сильно зорґанїзованих людий, то будуть вічно зависимі від найдрібнїйших обставин, будуть безсильні і без поваги. Так ми кажемо про своїх людий, дарма, що гір о правду слухати, дарма що мо-

---

17)

ПЕРШІ ЗОРІ.

ПОВІСТЬ.

Написав Теодот Галїп.

(Дальше.)

Відки не взяв ся і Ґрінка.

— А я як гуляв? — спитав він тревожно.

— Славно, хлопче!

— Невже? Та я до чортової матери трошки сїв собі серед самої салї! Чи ви не бачили?

— Нї!

— Оттой проклятий дванайцятий крок завів мене! — ґвалтував Ґрінка тай почав розповідати, що він властиво не винен, що упав.

— Що тепер робити меть ся? — спитав Ґірченко.

— Що? Далї гуляти!... Тепер підуть француські танцї. От уже зачинають! — Ґрінка побіг назад до салї.

— Ну, я нинї досить бачив! — сказав Ґірченко і з сими словами перебрав ся аж у третю комнату, сїв коло вільного стола, на покутї, тай вже не вертав ся межи гуляючих.

Незабаром до него пристав Самсонюк, котрого також нїчо не вабило на салю. Несподївано з'явив ся і богослов Опалка, поцїлував ся з товаришами тай присяг, сїдаючи за стіл, що не встане, аж не заморить геть змию-тугу!

— До стонайцять чортів!... — гримнув він кулаком в стіл.

— Що таке? — спитав Ґірченко співчутливо.

— О, той Фукс, той Фукс!... кельнер, пива давай!... Фукс мене вбавив. А-якже, відбив у мене дївчину, оттой рудий ворог!

— Викладай пасиянса, може її ще приворожиш! — завважив Самсонюк, з задоволенєм пускаючи колїсця тютюнового диму.

— Добре тобі жартувати, але для мене се богато значить! — сказав Опалка з переконанєм, утираючи краї від чвертки пива.

В комнату влетїв Ґрінка.

— На маєш! — викликнув він, видивляючи ся на Самсонюка. — Я за ним вганяю по всїх усюдах, а він тут сидить! Ходи чоловіче, бо там біда стала ся.

— Біда? З бідами ти обертай ся до Бїлецкого. Я на него здав дальший клопіт з сим вечерком.

— До Бїлецкого! Хиба з Бїлецким можна сегодня говорити? Дотепер цїлий вечір каменів коло тої своєї... тев... а тепер ходить в бюфетї та лишень за черево тримає ся. Захорував чи що...

— Що-ж там таке стало ся? — спитав Самсонюк уже поважнїйше. Він був байдужний до цїлої забави, бо на нїй бракувало кілька чільних родин, а також в касї показав ся недобір.

— Та той нещасливий Тухольский відкись виринув тай ходить собі по салї в куцім сурдутику та в якихсь перістих споднятах! Та то чистий скандал! Деякі гостї хотять навіть забирати ся!..

Товариство зареготало ся.

— Ану, запроси Тухольского сюди! — сказав нарештї Самсонюк. Ґрінка пішов, і небавом з'явив ся Тухольский, справдї такий, як его описував Ґрінка. Тухольский звільна приступив до стола, подав по черзї товаришам руку, направив окуляри, заклав руки у кишенї і став. Всї почули комізм его становища, лишень Опалка морщив брови і дивив ся у свою склянку.

Самсонюк подивив ся на Тухольского з боку тай усьміхнув ся.

— Ти знаєш, що менї сказав один товариш, як тебе побачив?

— Нї!

— Сказав: біда стала ся!

— Се він справдї добре сказав. Бо через мене танцююча пара упала. Я якось поховзнув ся на тій вашій карколомній підлозї і — біда стала ся! — Тухольский присунув крісло тай присїв до стола.

— Але, скажи, чоловіче, чому ти не кинув на себе якусь відповіднїйшу одежину? Хоч би де позичив!

— Чому? Нї! Ти скажи менї, чому я би мав її зичити? Адже через те ваш нинїшний недобір певно не повеселїв би.

— Ти все ще такий чудак?

— Е, ти мене розумій, а не плети дурниць! Я кажу, що як би ви збули ся тих ластївячих хвостів а натомісць попросили дївчат, аби вони поприточували на станиках, там, де ще коньче потрібно, хоч би якої орґантини, то й недобору не було би. Приходило би більше

же они, хоч би й раді, та не можуть дати собі зі всім раду, перетяжені обовязками. Але иньшого способу нема!

Радикали устроюють з'їзд для ревізиї своеї проґрами; народовці опозицийні хоч відозву видали; годі-ж і нам не показати дороги, що робити. В тій ціли, о скілько ґазета може причинити ся до орґанізациї Руснинів, *Буковина* подасть ряд статий, над котрими просимо впв. читателів застановити ся.

— —

Правду сказавши, ми мало віримо в великий успіх відозв, що мають на ціли орґанізацию. Русин перечитає гарненько відозву — і відложить єї на бік Не всі, правда, так роблять, але певно 90 на сто. А при орґанізациї іде іменно о те, щоби кождий поодинокий Русин сповняв то, що до него яко Русина належить; більше для народної справи не потрібно. Коли-ж часопись відзиває ся в якійсь справі до інтеліґентного чоловіха, то лише в тій ціли, щоби іменно єму самому пригадати его обовязки, бо нехай лиш кождий відограє свої ноти добре, зважаючи на діриґента, а гармонія вийде гарна. Орґанізация наша повинна мати на ціли виховане і осьвічене кождого поодинокого Русина. Тут мало відозви: „будь таким!"; ту треба ще й відповіди: „я єсьм таким!".

— —

На засіданю головного виділу товариства „Просьвіти" у Львові дня 19-го с. м. постановлено, щоби товариство „Просьвіта" разом з „Народною Торговлею" вже з початком слідуючого року висилали вандрівних учителів по громадах для поучуваня о закладаню і веденю крамниць. Першими такими вандрівниками учителями купецтва мають бути начальники філій „Народної Торговлі". Принято також до відомости заявлене дирекциї „Народної Торговлі", що в „Народній Торговли" без жадної перешкоди і з всякими улекшенями можуть відбувати практику купецку особи, котрі наміряють відтак самостійно вести крамниці по селах і місточках.

Сі дві ухвали „Просьвіти" і „Народної Торговлі" заслугують на специяльне піднесене і признане. Се дійстна робота.

З ради державної.

—о—

На засіданю дня 23-го с. м. зажадав пос. Штайнвендер, щоби в справі нового реґуляміну в палаті скликати на нараду предсідателів всіх клюбів, на що президент палати згодив ся. Опісля вела ся дебата над додатковим буджетом для найвисшого адміністрацийного трибуналу на рік 1895; в дискусиї над тою справою говорив против Молодочех пос. Ваштатий, підносячи, що трибунал не позваляє партиям боронити ся в чеській мові. Позицию принято в другім і третім читаню. Цікавою була розправа над виданем пос. Шнайдера для судового поступованя против него зі сторони суду в Корнайбурґу. Против того промовляли головно антисеміти. Пос. Шнайдер в довшій промові старав ся доказати, що жиди сторонять вже з старого віку від роботи, а занимають ся нечестною торговлею і лихварством. Для них є міродайний талмуд, що складає ся з ріжних висказів поодиноких рабінів і позваляє жидам на нечувані надужитя. Бесідник обговорює поодинокі випадки, котрі підніс був свого часу на зборах у Відни і задля котрого тепер его повивають не у Відни, але в Корнайбурґу. Против виданя пос. Шнайдера говорили ще пос. Гесман, Кронаветер, котрий противив ся виданю лише тому, що обстає за як найширшою вільностию бесід, дальше др. Люеґер і Енґель. Вкінци рішено видати пос. Шнайдера судови 123 голосами против 52. Так само рішено видати пос. Шнайдера судови в віденьскій дільници Рудольфзгайм за образу чести. — Слідуюче засідане в середу.

—о—

Дня 22 с м. в буджетовій комісиї, велись розправи над ресортом міністерства оборони краєвої. Члени комісиї підносили богато замітів против властий військових. Піднесено іменно потребу нового закона карного для армії і людянійшого поведеня старшини військової з жовнярами; доставу безпосередну провіянтів і обуви через рільників і промисловців дрібних, винагороду за шкоди пільні в часі маневрів і по стрільницях, в вкінци і занедбуване вправ релїґійних у війску. Міністер Вельзерсгаймб прирік по можности в найкоротшім часі поладодити піднесені справи. Потреб руских жовнярів не було кому піднести, бо пос. Романчук вже перед 10 днями виїхав з Відня і через те не бере участи в засіданю так важних, як комісиї буджетової. Несьвяткуване руских сьвят через войскові власти підніс пос. Вахнянин лиш в приватній розмові з міністром краєвої оборони. П. міністер прирік звернути увагу військових галицких властий на згадані неумістности, іменно на то, щоби в часі руских сьвят жовняри — Русини не відбували вправ войскових.

Новини з Росиї.

—о—

Допись з Київщини.

Недавно київський центральний архів університету сьв. Володимира одержав від чернигівскої державної палати новий збірник рукописів. Сей збірник містить гетьманські універсали, росправи росийского уряду, судові рішиниці (рішеня), завіщаня — то що, від 1654 р. по початок 19 віку. Поки-що надіслано мало не 3000 актів. Між актами є й карти границь (1782 р.) чернигівского намістництва та пляни більших маєтностий лівобережної України 18. віку.

В Одесі 29-го жовтня в литейні Глазера добував хлопець порох з патрона. Порох вибух а від нього зайняла ся купа пороху, що була недалеко, розбила двері і вікна, а стелю і дах вигнула на двір в гору. Поранено Глазера, его сина і трьох робітників. Син Глазера через кілька годин помер.

На стациї Харків 14-го падолиста розірвало паровів (льокомотиву). Машиніста і его помічника вбито на смерть, а кочогара обварило парою.

З Поділя пишуть, що буряки сего року дуже зародили; на 9 міліонів пудів більше, ніж торік. Озимина добра.

Дня 24. жовтня в Полтавщині Саксаганський на хосен общеской бібліотеки поставив драму Кропивницкого Невольник та водевіль. „Як ковбаса та чарка, то минеть ся й сварка". Грали добре, зібрано значний дохід. Бібліотечний комітет, дуже вдоволений Саксаганським, его трупою і публикою, зложив усім подяку.

Росийський цар згодив ся ствердити товариство доглядачів росийскої історичної осьвіти, яке засновано на спомин про царя Александра III.

Цікаву контрабанду відкрито в Баку. Там перед відходом пароплаву Іран помічено, що якісь люди все носять мішки при собі, і звелів їх увязнити. Показало ся, що мусулмане везли в мішках кістки своїх родичів з Росиї в Керболой, сьвяте місто, де їх мали поховати. Але інспектор наскочив, мусулман увязнено, а кістки звелено поховати в Баку.

В Катеринославщині кождого дня знаходять в землі нове добро. Недавно ми звіщали про відкрите золота, а тепер подаємо звістку про ті умови, на яких Криворожські селяни віддали свої землі, що мають в собі досить зеліза. Селяни мають від пуда зелїзної руди — 1 к., а що в рік повинно найти ся найменьше 8 міліонів пудів руди, то товариство, як ґарантію, дає селянам завдалегід 80.000 карб. щорічно. Руду з рудокопів мають доставити до зелїзниці Криворожскі селяни, і за доставу они ще мають пів копійки від пуда і версти. Крім того товариство має дати селянам 10.000 карб. на церкву.

Росийський сьв. синод дозволив видавати в початку 1896 р. в Америці ґазету „Православный американскій вѣстникъ". Ґазета буде виходити в Сан-Франціско на росийській і ан-

---

людий, котрих нині, і слушно, відстрашує роскіш. Вся парада коштувала би меньше. Люди могли би книжки купувати... А так Самсонюк певно ще ні одної з привезених книжок не продав...

— Ще ні.

— Ну, я того сюди і приїхав. Піґмеї!..

— Хто такий? — спитав Самсонюк.

Тухольский, однак, на питане не відповів.

— Піґмеї! — повторяв він нїби про себе. — І література у них така, що хоч би й під пахою усю її передвигнеш, але вони і тої не підпирають, і сила у них така, що її один баґнет розжене на чотири вітри, але піґмеї, лежачи в ліжку, цілий сьвіт визиває та ще й витріщає очи, як дехто не хоче за его прикладом пальцем в чоботі кивати!... Але за те про социяльні річи вже й не говори! Вони собі пани! Певно! Хиба Пінкеле Дерищкіра для кого тримає випозичальню фраків?..

Товариші реготали ся, аж нарешті й сам Тухольский засьміяв ся, додаючи: Та бо бігме ну, хиба воно не так?

До товариства підходив Білецкий. Самсонюк здалека завважив его і високо підніс голову. Циль підійшов до стола. — Чи се він? — подумав Самсонюк. Білецкий справді виглядав дивно. Чуприна стративши всякий слід прически, повісмами спадало по вилицях. Високе чоло, на котрім Самсонюк привик був видіти темне волосе, було голе і бліде як увесь вид. Брови були наморщені. Зпід них визирали очи, в котрих блукав непевний огник. Уста були напів отворені. Спідня губа трохи виставала. Через те кутики рота немов зсунули ся. На вкруг уст рисувала ся на все готова, але затаєна відвага, яка являєть ся у людий, що їх мучено і бито.

Білецкий подивив ся на Самсонюка довгим позором і кивнув головою. Самсонюк повільно, допитливо, зажурено підійшов до друга.

Сей ще хвилинку подивив ся на Самсонюка, потім очи его склепили ся, він ухопив ся рукою за чоло і перериваючим ся голосом простогнав: „Кириле, як вона мене зрадила!..." Самсонюк лишень обіймив друга і повів его за руку на крісло, що стояло трохи на боці. Присутні в комнаті все те бачили і немало чудували ся.

По сім Самсонюк, не гаючи ся, від'їхав з Білецким домів.

(Конець буде.)

ґлійський мові. Видавець, голова північно-американської місиї, преосьв. Микола є обруситель. Цікаво, якого духу надасть він своїй ґазеті на американьскій вольній землї.

Міністерства хлїборобства і державного скарбу ухвалили зробити вислїди на Катеринославщинї, чи нема там жил мінеральної соли, котрої можна би уживати на поле замісць гною.

В Варшаві знов дозволено катедру церковної історий.

Комітет міністерства народної осьвіти через харківського ґубернатора оповіщає, що твори Квітки-Основяненка (5. том) він ухваляє для біблїотек середних і низших шкіл міністерства осьвіти, а 6. том лише „допускає" уживати. Щось надзвичайне! Україньску книжку ухваляє міністер для шкільних біблїотек! Мабуть неодин член комітету здивував ся неконсеквентности своїх товаришів...

Мало не всї російські ґазети писали, що від Петербурга до Київа піде нова зелїзниця. На превеликий жаль ся чутка показала ся очивидною вигадкою.

В Харківщинї лютують діфтерит, шкарлятина і тиф. Найлїпшим лїком против діфтериту тепер являєть ся противдіфтеритна сиворотка.

Новий місіонерский журнал видавати меть ся в Київі від нового року під назвою: „Миссіонерское обозрѣніе". Цїль єго бороти ся з націоналїстами та містиками. Цікаво, якої слави і наслїдків він здобуде!

Дрібні вісти.

Чернівцї, дня 25. падолиста 1895. р.

З бук. краєвого правительства. Концептовий практикант Крижановский іменований концепістом. — Перенесено комісаря Мойсевича з Сучави до Чернівців, конц. практиканта Евгенія Тарновецкого з Чернівців до Сучави; комісаря Томащука з Сучави до Чернівців; конц. практикантів др. Роберта Корна з Сторожинців до Чернівців, а Роберта Прокоповича з Чернівців до Сторожинців.

Президент буковиньского краєвого суду Веселї поїхав на чотири неділї до Німеччини, щоби враз з президентом висшого краєвого суду у Львові Тхуржницким студіовати устрій судів німецких, бо новий австрийский цивільний процес в богатьох напрямах відповідає також німецкому.

Відзначенє. Цісар надав судовому радникови у Львові Іванови Никишови з нагоди єго переходу в стан сталого супочинку титул і характер старшого судового радника.

Руско-народний театр переїзджає з днем 26-го с. м. з Коломиї до Львова і розпічне там дня 30-го с. м. серію представлень в салї „Клюбу почтового".

Товариство учителїв і учительок в Чернівцях відбуло дня 19-го с. м. своє повне засїданє під проводом голови тов. ректора Дерера. Учитель Дубиньский порушив гадку, чи не добре було би з нагоди торжества 50-лїтного ювилея панованя нашого цісаря засновати „притулок для учителїв"; в сїй справі рішено, щоби видїл товариства ревно заняв ся тим проектом і предложив загальним зборам свої внесеня. Що-до відношеня тов. до краєвого товариства учительского, то сконстатовано, що „товариство учителїв і учительок в Чернівцях" не є властиво філїєю краєвого учтельского тов. вже тому, що о тім нема згадки в статутах. Лише тих членів „товариства учителїв і учительок", котрі платять місячно 25 кр., уважає ся також членами краєвого тов. учительского, але не товариство саме. Коли прийде час заплатити ті вкладки, то тодї треба буде над справою застановитись. Відчитом п. Мілера про „обговорюванє казок в народній школї, головно в елементарній клясї" закінчено засїданє.

Руска мова мала після ухвали міскої ради в Коломиї бути заведена в першій клясї міскої народної школи на Надвірняньскім передмістю вже з початком сего шкільного року. Тимчасом галицка рада шкільна краєва знесла ту ухвалу під закидом, що мовто шкільні власти ще не мали спосібности (!?) пересьвідчити ся, чи виклад руської мови справдї там потрібний чи нї. В наслїдок сего відмовленого рішеня замкнено руску клясу, а дїти роздїлено до польских паралельок. Нам дивно, що галицка рада шкільна краєва уважає рішенє коломийскої ради міскої неміродатним. В коломийскій радї міскій засїдає польска більшість а та мабуть довго і глубоко думала над тим, чи запровадити рускі паралельки чи нї. А коли вже рішила ся за отворенєм руских паралельок, то мусїли причини бути досить важні, так що они могли вистарчити також для ради шкільної краєвої... Може би заступники Русинів в галицкій радї шк. кр. заняли ся тою справою і відвернули ту тяжку руку...

Обхід памяти Міцкевича, устроєний польским акад. товариством „Ognisko", відбуде ся задля наступивших перешкод аж дня 6-го грудня с. р.

Конвенцию про реґуляцию Прута на Буковинї оголосила урядова Wiener Zeitung з дня 23-го с. м.

Війско а социялїсти. Війскова власть в Чернівцях заборонила воякам заходити до вісьмох каварень і пиварень міских, бо, як стоїть в мотивах того заказу, туди заходять социялїстичні аґітатори.

Поклад вугля на Буковинї? З Серету доносять, що в селї Ґропана попав тамошний селянин при копаню керницї на поклад вугля і навіть кілька кошів вугля видобув на верх. Але опісля зачала ся слота, керниця запала ся і доси нїхто не взяв ся наново копати.

Новий двірский поїзд для нашого цісаря складає ся в 9 возів, а цїле їх устроєнє, хоч величаве, єсть дуже практичне і визначує ся простотою. В першім возї поміщено машину витворюючу електричність до осьвітлюваня цїлого поїзду. Другий віз, подїлений на кілька передїлів, єсть спальнею цісарскої служби. Дальше ідуть передїли для прибічних стрільців, для прибічного слуги цісаря і цісарска тоалета. До неї притикає спальня самого цісаря. В кутї того відділу стоїть невибагливе ліжко зі столиком і електричною лямпою. Всї меблї і стїни тої комнати покриті зеленим сукном, вікна в нїм подвійні а ріжні прилади хоронять спячого перед продувом. О годинї пів до девятої а найпізнїйше о девятій вечером цісар удає ся на спочинок. До спальнї притикає комната, де цісар працює, вибита також зеленим сукном. Стоїть в нїй артистично викінчене бюрко, годинник, софа і фотелї. За тим кабінетом ідуть рядом відділи призначені для цісарскої дружини. Попри ті передїли тягне ся як в звичайних ваґонах коридор, куди цісар переходить з свого кабінету до комнати призначеної на куренє. Стїни єї виложені шкірою. Найгарнїйше представляє ся їдальня. Довгий вузкий стіл, застелений зеленим сукном, тягне ся вздовж цїлого ваґона. Тяжкі крісла покриті суть брунявою шкірою. Той ваґон єсть найбільший, а єго стелю красять образи. За їдальнею цісарскою іде їдальня осіб недопущених до цісарского стола, відтак цукорня, кухня, а вкінци відділи для служби. Цїла довжина поїзду виносить 117 метрів. Цісар уживав вже того поїзду в часї тогорічних маневрів.

Аґента поліциї Розенравха в Коломиї арештовано під закидом удїлу в крадїжи і надужитя урядової власти. Справа має ся так: Переїзджаючому з Вижницї жидови вкрадено 600 зр. В Коломиї доніс той жид о крадїжи Розенравхови. По кількох днях візвав Розенравх того жида до Коломиї, а опісля з ним поїхав до Станїславова. Там Розенравх заявив, що вправдї злодія віднайшов, але сей не хоче зійти ся з вижницким жидом і лише передає триста і кількадесять зр., що лишили ся з украдженних 600 зр. Розенравх передав ту решту, але зажадав від жида присяги, що о сїй справі навіть згадає і не буде дальше доходити решти страти. Але жид не додержав слова і домагав ся решти гроший або названя злодія. Вкінци доніс він про все прокураториї, котра казала увязнити Розенравха, бо він о цїлім випадку не доніс своїй власти.

Електричний трамвай а водопроводи. З уваги на те, що в Чернівцях вже впроваджено в житє водопроводи, а слїдуючого року буде заведений електричний трамвай, буде не від річи спімнути о важнім відкритю з найновійшого часу. Електрика в силї 500 вольт, що перебігає по дротї понад улицею, а опісля за помочію друка на даху ваґону має перейти до моторів порушуючих колеса, має після теориї вернути по сполучених з собою шинах до центральної стациї. Але в практицї показує ся, що 30—40 проц. електрики заходить до землї. Особливо підчас слоти можна се явище сконстатувати. Очивидно шукає електрика доброго провідника і тому входить в металї найскорше, значить, електрика переходить на рури водопроводів і впливає на них так шкідливо, що до кількох лїт рури розсипують ся, коли їх діткне ся лопата. В Америцї веде ся в таких справах кілька процесів. Кілько часу треба, щоби електрика знищила рури, сего докладно означити не можна, але один рік вистарчає, щоби шкода була очивидною.

Каналїзация в Коломиї. Дня 16 с. м. відібула ся в Коломиї анкета в справі каналїзациї, котру задумує місто запровадити. В тій анкетї взяв участь також представитель фірми Пітель і Бравзеветер, котра перевела каналїзацию в Чернівцях. Вислано до Чернівців одного радного і міского будівничого, котрі мали пересьвідчити ся, як переведено каналїзацию. Не знаємо, яку інформацию одержали ті два панове, але ми радили-б коломийскій радї громадскій бути осторожною, бо вже досить Чернівцї попеклись на тих підприємствах!

Помер о. Іван Левіцкий, совітник львівско митрополичої консисториї. гр. кат. парох в Гостові, бувший посол до галицкого сойму краєвого, в 75-ім роцї житя, а 49-ім сьвященьства.

ТЕЛЕҐРАМИ „БУКОВИНИ".

Відень, 25. падолиста. Цісарева від'їхала до Кап Мартен.

Будапешт, 25. падолиста. Цісар зізволив на предложенє міністра шкільництва, щоби допустити женщини до науки на тутейших університетах.

Париж, 25. падолиста. Бувший міністер заграничних справ Бартельмі помер.

Атени, 25. падолиста. На Кретї панують поважні розрухи, вимірені против Турків.

Цїни збіжа і других продуктів.

Дня 23. падолиста 1895.

	Львів		Чернівцї	
Пшениця . .	від 7.—	до 7.35	від 7.30	до 7.40
Жито	„ 6.40	„ 6.75	„ 6.30	„ 6.40
Ячмінь . . .	„ 5.35	„ 6.10	„ 5.50	„ 6.—
Овес	„ 5.40	„ 5.65	„ 4.80	„ 5.—
Ріпак	„ 8.25	„ 8.75	„ 8.75	„ 8.90
Горох	„ 5.50	„ 7.50	„ 7.50	„ 7.75
Вика	„ 5.50	„ 6.20	„ .—	„ .—
Льнянка . . .	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Біб	„ .—	„ .—	„ .—	„ —
Бобик . . .	„ 4.60	„ 5.—	„ 4.90	„ 5.—
Конюшина черв.	„ 30.—	„ 40.—	„ .—	„ .—
Конюшина біла	„ 40.—	„ 60.—	„ 43.—	„ 50.—
Конюш. шведск.	„ 30.—	„ 38.—	„ .—	„ .—
Кмин	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Аниж	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Кукуруза . .	„ 5.80	„ 6.40	„ 5.40	„ 5.50

Хміль 40.— до 60.— злр. за кільо у Львовi оковита за 10.000 лїтрів 14.25—14.75.

В Дрібній бібліотеці, видаваній у Львов Костем Паньковским, вийшли доси сі книжочки разом чисел 13):

Байки Евґена Гребінки (10 кр.)

Малярі, оповідане Всеволода Гаршина (10 кр.)

Пролісок, поезиї Павла Граба (20 кр.)

З чужого поля. Переклади Павла Граба (20 кр.)

Що то є господарність — Герінґа (переклад В. Герасимовича) 20 кр.

Поезиї Осипа Маковея (20 кр.)

Оферма, оповідане єго-ж (10 кр.)

Твори Івана Сурика, переклад з росийского (10 кр.)

Українські писаня Митра Оленьковича (10 кр.)

Писаня Василя Кулика (10 кр.)

Чернеча республика на Афоні — Василя Щурата (10 кр.)

Нарід в неволі (то що було друковане і в *Неділї*) — 10 кр.

Микола Палкин Льва Толстого, оповідане

Останні романи Г. Сінкевича. Два відчити М. Грушівського, читані в львівським „Клюбі Руснок". Видане Василя Лукича. Накладом ред. „Зорі". 16⁰. 50 стор.

Твори Степана Руданьского. Том I. Пісні. Приказки. Прислівя. Байки. Бібліоґрафічний показчвк. Заголовки „Съпівомовок". Видане М. Комара. Коштом видавця. — У Львові 1895. 16⁰ 192 стор. Ціна 40 кр. (в портретом автора).

Кобзар Тараса Шевченка. Выбôръ поезий ля [illegible]. Частина друга. — (Книжка тов. Пр[illegible]" Львові чч. 184—185) мал. 8⁰ 136 стор. Ціна 20 кр.

Повістки і ескізи з українського житя — А. Кримського, появили ся у Львові з друку. 8⁰ Стор, I— IV+1—322.

Василь Чайченко. Байки. — Накладом редакції „Зорі" у Львові, мал. 8⁰ 68 стор. — Ціна 30 кр.

Видає тов. **„Руска Рада"** в Чернівцях. Відповідає за редакцию **Осип Маковей** З друкарні Г. Чоппа.